

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΣΟΔΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ**

Ταχ. Δ/ση : Αριστογείτονος 19
Ταχ. Κώδικας : 176 71 - Καλλιθέα
Τηλέφωνο : 210-9563608
ΦΑΞ : 210 9531321

Καλλιθέα, 26/2/2014

Αριθμός απόφασης: 367

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπ' όψη:

1. Τις διατάξεις :

α. Του άρθρου 70Β' «Ειδική Διοικητική Διαδικασία – Ενδικοφανής Προσφυγή» του ν. 2238/1994 (Κώδικας Φορολογίας Εισοδήματος, ΦΕΚ Α' 151), όπως αυτές προστέθηκαν με το ν.4152/2013, περίπτωση 1, υποπαράγραφος Α.5, παράγραφος Α, άρθρο πρώτο (ΦΕΚ Α'107), καθώς και τις διατάξεις της περίπτωσης 2^α της ίδιας υποπαραγράφου του ίδιου νόμου.

β. Του άρθρου 63 του ν. 4174/2013 (ΦΕΚ Α' 170).

γ. Της αριθ. Δ6Α1118225 ΕΞ 2013/24.07.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β' 1893) «Καθορισμός της διάρθρωσης και των αρμοδιοτήτων της Υπηρεσίας Εσωτερικής Επανεξέτασης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων, καθώς και απαραίτητων λεπτομερειών λειτουργίας αυτής».

δ. Της αριθ. Δ6Α1198069 ΕΞ 2013/30.12.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β' 3367) «Μετονομασία και ανακαθορισμός των αρμοδιοτήτων και της εσωτερικής διάρθρωσης της Υπηρεσίας Εσωτερικής Επανεξέτασης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών».

ε. Της ΠΟΛ 1209/06.09.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 2371).

στ. Του άρθρου 7 της ΠΟΛ 1002/31.12.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 55/16-1-2014).

2. Την ΠΟΛ 1211/12-9-2013 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

3. Την από και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανή προσφυγή του και της «.....», ΑΦΜ (της επιχείρησης), -..... (του φυσικού προσώπου), κατοίκου, οδός κατά των και Πράξεων Προσδιορισμού Φ.Π.Α. του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. με τις οποίες επιβλήθηκε σε βάρος τους Φ.Π.Α. συνολικού ποσού 111.696,4 € για τις διαχειριστικές περιόδους 2001 και 2002 και τα προσκομιζόμενα με αυτές σχετικά έγγραφα.

4. Τις και Πράξεις Προσδιορισμού Φ.Π.Α. του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. με τις οποίες επιβλήθηκε σε βάρος τους Φ.Π.Α.

συνολικού ποσού 111.696,4 € για τις διαχειριστικές περιόδους 2001 και 2002, των οποίων ζητείται η ακύρωση, καθώς και τις από οικείες εκθέσεις επανελέγχου.

5. Τις απόψεις της ανωτέρω φορολογικής αρχής.
6. Την από εισήγηση του τμήματος της Υπηρεσίας μας.

Επί της από και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανούς προσφυγής του και της «.....», η οποία κατατέθηκε εμπρόθεσμα και μετά την μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμαστε τα ακόλουθα:

Η προσφεύγουσα εταιρεία και ο προσφεύγων, με την υπό κρίση προσφυγή, ζητούν την ακύρωση των και Πράξεων Προσδιορισμού Φ.Π.Α. του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. με τις οποίες επιβλήθηκε σε βάρος τους Φ.Π.Α. συνολικού ποσού 111.696, 4 € για τις διαχειριστικές περιόδους 2001 και 2002. Οι παραβάσεις προέκυψαν από την μη έκπτωση του αναλογούντος Φ.Π.Α. για τη λήψη 3 πλαστών τιμολογίων για το 2001 (συνολικού αναλογούντως Φ.Π.Α. 23.771,09 €) και 6 πλαστών τιμολογίων για το 2002 (συνολικού αναλογούντως Φ.Π.Α. 27.000€).

Επειδή, σύμφωνα με την ΠΟΛ 1211/ 2013: «η Φορολογική Αρχή, για πράξεις που εκδίδονται μετά την ως άνω ημερομηνία (1/8/2013), υποχρεούται να αναγράφει στο σώμα της πράξης, ότι σε περίπτωση αμφισβήτησης της πράξης, ο υπόχρεος πρέπει να υποβάλει, δια της αρμόδιας φορολογικής αρχής που την εξέδωσε, ενδικοφανή προσφυγή ενώπιον της Υπηρεσίας Εσωτερικής Επανεξέτασης εντός προθεσμίας 30 ημερών από την κοινοποίησή της, καθώς και το ότι είναι απαράδεκτη η προσφυγή απευθείας στα τακτικά διοικητικά δικαστήρια κατά της πράξης». Αυτό το σημείο επισημαίνει ο προσφεύγων και υπάρχει τυπική παράλειψη της φορολογικής αρχής, η οποία όμως δεν επιφέρει κάποιο ουσιώδες αποτέλεσμα ως προς την ουσία, δεδομένου ότι ο υπόχρεος υπέβαλε ενδικοφανή προσφυγή και μάλιστα εντός της προθεσμίας (ενημερώθηκε προφορικά όταν πήγε στην έπειτα από τη θυροκόλληση των εκθέσεων και φύλλων ελέγχου).

Επειδή ο προσφεύγων επικαλείται ότι οι πράξεις κοινοποιήθηκαν με θυροκόλληση στην οικία του νόμιμου εκπροσώπου, χωρίς να γίνεται μνεία περί της μη κοινοποίησής τους στην έδρα του νομικού προσώπου ή περί της αδυναμίας εξεύρεσης αυτού, ώστε να νομιμοποιηθεί η περαιτέρω κοινοποίηση στο φυσικό πρόσωπο, η ιδιότητα του οποίου δε μνημονεύεται στο σχετικό αποδεικτικό, σύμφωνα με το άρθρο 5 του Ν. 4174/2013 («εάν η πράξη αφορά νομικό πρόσωπο ή νομική οντότητα, η κοινοποίηση συντελείται εφόσον:...β) παραδοθεί στην έδρα ή εγκατάσταση του νομικού προσώπου ή της νομικής οντότητας στην Ελλάδα, με υπογεγραμμένη απόδειξη παραλαβής από υπάλληλο του νομικού προσώπου ή της νομικής οντότητας ή...δ) επιδοθεί στο νόμιμο εκπρόσωπο ή στον καθορισμένο κατά το άρθρο 8 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, μόνο εφόσον δεν είναι δυνατή η επίδοση με άλλον τρόπο»). Ο συγκεκριμένος νόμος ισχύει από 1/1/2014 και δεν έχει εφαρμογή επί των προβαλλόμενων πράξεων, οι οποίες κοινοποιήθηκαν στις 30/12/2013. Στις αποφάσεις τους ΣΤΕ που επικαλείται ο προσφεύγων 1372/1991, 2745/1987, δεν αναφέρεται ότι πρέπει να γίνει μνεία στο αποδεικτικό επίδοσης ότι δεν ήταν δυνατή η επίδοση στην εργασία. Επιπρόσθετα, στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν υπήρχε θέμα παράδοσης σε μη νόμιμο εκπρόσωπο,

διότι ο ήταν νόμιμος εκπρόσωπος της επιχείρησης την εξεταζόμενη χρονική περίοδο, οπότε ήταν αυτός στον οποίο έπρεπε να επιδοθούν τα έγγραφα. Επιπλέον, σύμφωνα με την απόφαση του ΣΤΕ Α 1794/ 2011, δεν υπάρχει χρονικός καθορισμός εάν θα αναζητηθεί αυτός που πρέπει να επιδοθεί το έγγραφο πρώτα στην οικία ή στην εργασία του. Σύμφωνα με τα παραπάνω, δεν τίθεται θέμα ακυρότητας των πράξεων.

Επειδή ο προσφεύγων επικαλείται τις διατάξεις των παρ. 3, 4 και 6 του άρθρου 36 Κ.Β.Σ. και τη σχετική νομολογία(ΣΤΕ 369/ 2003 ΔΕΕ 4/2004,ΣΤΕ 961/ 2003 ΔΕΕ8-9/ 2003, ΣΤΕ 3124/1997 ΔΔικ 1999/ 742, ΣΤΕ 3706, 3711/ 1998 Δ Δικ 2001/147, 150 Δ Εφ Αθ 3149/ 2002, ΔΕΕ4/ 2004), με τον ισχυρισμό ότι η έκθεση κατάσχεσης που διενεργήθηκε στις δεν συντάχθηκε νομότυπα, διότι δε φέρει υπογραφή των ελεγκτικών οργάνων, ούτε βεβαιώνει ότι ο παραλαβών ήταν νόμιμος εκπρόσωπος της εταιρείας, αλλά και δεν αναφέρεται στις οικείες εκθέσεις επανελέγχου ούτε σε οποιαδήποτε πράξη ή έγγραφο της φορολογικής αρχής. Αντίγραφο της έκθεσης κατάσχεσης έχει σταλεί από τη και είναι εμφανώς υπογεγραμμένο τόσο από τον ενεργούντα την κατάσχεση (ο οποίος έχει βάλει και τη σφραγίδα του), όσο και από το νόμιμο εκπρόσωπο (που αναφέρεται ονομαστικά και με τον τίτλο του και φέρει τη σφραγίδα της ελεγχόμενης επιχείρησης). Οι εκθέσεις ελέγχου που ακολούθησαν αναφέρουν όλη τη διαδικασία που ακολουθήθηκε, συμπεριλαμβάνοντας την κατάσχεση που έχει πραγματοποιηθεί. Ως εκ τούτου, ο ισχυρισμός του προσφεύγοντα είναι εντελώς αβάσιμος.

Επειδή ο ισχυρισμός ότι δεν του κοινοποιήθηκε από την αρμόδια φορολογική αρχή πριν την έκδοσης των προσβαλλόμενων πράξεων η ειδική έγγραφη κλήση προς ακρόαση , ενώ οι από σχετικές αντίστοιχες προσκλήσεις δεν πληρούν τις προϋποθέσεις γιατί δεν ορίζουν τόπο, ημέρα και ώρα ακρόασης, δεν αναφέρουν εάν λήφθηκαν υπόψη οι απόψεις του και δεν αναγράφονται ούτε προκύπτουν στις οικείες εκθέσεις ελέγχου το ακριβές περιεχόμενό τους, σύμφωνα με το άρθρο 20 παρ. 2 Σ και το άρθρο 6 Κ.Δ.Δ. και με τις αποφάσεις ΣΤΕ 921/2012, ΔΠρΠειρ 365/ 2011, ΔΕφΑθ 1633/ 2007 (τις οποίες επίσης επικαλείται ο προσφεύγων). Στη συγκεκριμένη περίπτωση, κατά την πρώτη ημέρα ελέγχου (.....), θυροκολλήθηκαν οι υπ. αριθμ.προσκλήσεις προσκόμισης βιβλίων και στοιχείων και οι σχετικές εντολές ελέγχου στην έδρα της επιχείρησης και στην οικία του τότε διευθύνοντα συμβούλου (δεν ήταν παρών να τα παραλάβει). Στις ο έλεγχος μετέβη εκ νέου στην έδρα της επιχείρησης και θυροκόλλησε τις κλήσεις προς ακρόαση, καθώς και στην οικία του όπου επιδόθηκαν στον ίδιο. Εντός της ταχθείσας προθεσμίας παρουσιάστηκε στη ο και υπέβαλε το υπόμνημα. Προκύπτει, λοιπόν, ότι έγινε νόμιμη επίδοση στον προσφεύγοντα των εντολών ελέγχου (στις οποίες αναφέρονται οι φορολογίες και οι χρήσεις που ελέγχονται) και των κλήσεων προς ακρόαση (στις οποίες αναγράφονται τα πορίσματα του ελέγχου, τα ποσά, αλλά και η προθεσμία εντός της οποίας καλείται να εμφανιστεί εργάσιμες ημέρες και ώρες για τις δημόσιες υπηρεσίες). Αυτά είναι εμφανή στα καθεαυτά έγγραφα, τα οποία και επιδόθηκαν νόμιμα στον προσφεύγοντα. Σύμφωνα με την απόφαση του ΣΤΕ Α 4447/ 2012:

« Για το λυσιτελές της προβολής από τον διοικούμενο λόγων ακυρώσεως περί μη τηρήσεως του δικαιώματος προηγούμενης ακροάσεως πριν την έκδοση δυσμενούς γι' αυτόν πράξεως απαιτείται και παράλληλη αναφορά των ισχυρισμών που θα προέβαλε ενώπιον της Διοικήσεως αν είχε κληθεί - εξάλλου, όταν βάσει της συγκεκριμένης ειδικής νομοθεσίας προβλέπονται πέραν της αρχικής προηγούμενης ακροάσεως και ένα ή περισσότερα στάδια ενδικοφανούς διαδικασίας, η μη τήρηση του τύπου της προηγούμενης ακροάσεως καλύπτεται, εφόσον ο ενδιαφερόμενος ασκήσει τις ενδικοφανείς προσφυγές και προβάλει τους κρίσιμους ισχυρισμούς που δεν προέβαλε πριν την έκδοση της αρχικής πράξεως». Σύμφωνα με τα παραπάνω, ο ισχυρισμός του προσφεύγοντα είναι εντελώς αβάσιμος.

Επειδή ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι α) οι συναλλαγές της επιχείρησης ήταν πραγματικές, β) κατέβαλαν στον εκδότη τους τον αναλογούντα Φ.Π.Α., γ) η εξόφληση έγινε μέσω αξιολογίων και ότι δε γνώριζαν ούτε μπορούσαν να γνωρίζουν την πλαστότητα, και, άρα, τελούσαν σε πλήρη και δικαιολογημένη καλή πίστη, οπότε πρέπει να αρθεί ο καταλογισμός σε βάρος τους. Οι διατάξεις του άρθρου 12 παράγραφος 8 του Ν.1882/ 1990, που επικαλείται ο προσφεύγων, που αναφέρονται σε λήψη πλαστών φορολογικών στοιχείων, ίσχυε μέχρι 31/12/1987 και όχι στις κρινόμενες χρήσεις, στις οποίες ίσχυε το άρθρο 19 παράγραφος 3 του Ν.2523/ 1997 (που επίσης επικαλείται ο προσφεύγων), σύμφωνα με το οποίο: «θεωρείται ως πλαστό και το φορολογικό στοιχείο που έχει διατηρηθεί ή σφραγισθεί μ' οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς να έχει καταχωρηθεί στα οικεία βιβλία της αρμόδιας φορολογικής αρχής σχετική πράξη θεώρησής του και εφόσον η μη καταχώρησή του τελεί σε γνώση του υπόχρεου για τη θεώρηση του φορολογικού στοιχείου.». Από τα παραπάνω, προκύπτει ότι τα τιμολόγια που αμφισβητούνται καθεαυτά είναι πλαστά, πέραν αμφισβήτησης. Αυτό που επισημαίνει και στο οποίο στηρίζεται ο προσφεύγων είναι ότι τελούσε καλή τη πίστη και ως εκ τούτου δεν πρέπει να υποστεί οιαδήποτε κύρωση. Αυτό όμως είναι κάτι που δε μπορούσε να κρίνει ο έλεγχος που έγινε στην επιχείρηση και, παράλληλα, η κατ' επανάληψη λήψη πλαστών τιμολογίων δε φαίνεται να ενισχύει αυτό τον ισχυρισμό. Τα πλαστά τιμολόγια ήταν εννιά (9) στο σύνολο, σημαντικής αξίας και εκτείνονταν σε δυο (2) διαχειριστικές χρήσεις. Ο προσφεύγων επικαλείται το Ν.4174/ 2013, ο οποίος ισχύει από 1/1/2014 και δεν έχει εφαρμογή επί των προσβαλλόμενων πράξεων, οι οποίες κοινοποιήθηκαν στις Στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν καταλογίστηκε πρόστιμο για τη λήψη πλαστών εικονικών στοιχείων, αλλά μονάχα ο Φ.Π.Α. που αναλογεί. Εξάλλου, σύμφωνα με τη γνωμοδότηση του ΝΣΚ 685/ 2000 γίνεται δεκτό ότι ο υποκείμενος στο Φ.Π.Α. ως λήπτης πλαστού στοιχείου, δεν έχει δικαίωμα έκπτωσης από τον αναγραφόμενο στο στοιχείο αυτό Φ.Π.Α. και τούτο πρέπει να απορρίπτεται ως μη νόμιμο. Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 32 του Ν. 2859: «1. Το δικαίωμα έκπτωσης του φόρου μπορεί να ασκηθεί, εφόσον ο υποκείμενος στο φόρο κατέχει:...β) νόμιμο τιμολόγιο ή άλλο αποδεικτικό στοιχείο που επέχει θέση τιμολογίου, από τα οποία αποδεικνύονται οι παραδόσεις αγαθών και οι παροχές υπηρεσιών που γίνονται σ' αυτόν και ο φόρος με τον οποίο επιβαρύνθηκαν». Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 18 παράγραφος 2 του Κ.Β.Σ.: «Κάθε εγγραφή στα βιβλία, που αφορά συναλλαγή ή άλλη πράξη του υπόχρεου, πρέπει να στηρίζεται σε στοιχεία

που προβλέπονται από τις διατάξεις του Κώδικα αυτού ή σε δημόσια έγγραφα ή σε άλλα πρόσφορα αποδεικτικά στοιχεία. Ειδικά για την απόδειξη της συναλλαγής από το λήπτη φορολογικού στοιχείου που αφορά αγορά αγαθών ή λήψη υπηρεσιών αξίας 15.000 ευρώ και άνω απαιτείται η τμηματική ή ολική εξόφληση να γίνεται μέσω τραπεζικού λογαριασμού ή με δίγραμμη επιταγή». Με βάση τα παραπάνω, ο ισχυρισμός του προσφεύγοντα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επειδή η φορολογική αρχή έχει το δικαίωμα να ζητεί στοιχεία από το φορολογούμενο και να τα ελέγχει, όπως συνέβη και στη συγκεκριμένη περίπτωση, ακόμη και εάν ο φορολογούμενος έχει προβεί σε περαίωση βάσει των σχετικών νόμων Ν.3259/ 2004, Ν.3697/ 2008, Ν.3888/ 2010, Ν.4002/ 2011. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η υπάλληλος που διενήργησε την κατάσχεση στις δεν ήταν δυνατό να γνωρίζει ότι τα συγκεκριμένα ήταν πλαστά, αφού αυτό προέκυψε από τον έλεγχο που έγινε στην «.....» από τη Δ.Ο.Υ., από την οποία και προέκυψε το σχετικό δελτίο πληροφοριών προς επανέλεγχο. Από την κατάσχεση ήταν δυνατό να ελεγχθούν συγκεκριμένες παράμετροι των στοιχείων αυτών και όχι η πλαστότητα από πλευράς εκδότη. Αναφορικά με τη χρηστή διοίκηση και την αναλογικότητα, που επικαλείται ο προσφεύγων, και για το γεγονός ότι δεν έχει ασκηθεί μέχρι σήμερα ποινική δίωξη για το εν λόγω αδίκημα, καθώς και για το τεκμήριο αθωότητας σύμφωνα με το άρθρο 6 παρ. 2 ΕΣΔΑ, έχει αποφανθεί στην απόφασή του Α 3704/ 2012 το ΣτΕ: «Όταν η ίδια η φορολογική αρχή, θεμιτώς κατά το Σύνταγμα, δεν διαθέτει διακριτική ευχέρεια να προσδιορίζει το ύψος του προστίμου αναλόγως των ειδικότερων συνθηκών της παραβάσεως, θέμα παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας ή του δικαιώματος δικαστικής προστασίας ως εκ του ότι το δικαστήριο που ελέγχει τη νομιμότητα της σχετικής πράξεως της ως άνω αρχής δεν διαθέτει ούτε αυτό τέτοια εξουσία, δεν μπορεί να τεθεί- συνεπώς, ακόμα και υπό την εκδοχή ότι το επίμαχο πρόστιμο αποτελεί, λόγω της φύσεως και της σοβαρότητάς του κύρωση ποινικής φύσεως κατά την έννοια του άρθρου 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, δεν τίθεται ζήτημα παραβιάσεως της εν λόγω διατάξεως.», χωρίς μάλιστα να έχει επιβληθεί πρόστιμο. Σύμφωνα με τα παραπάνω, ο ισχυρισμός του προσφεύγοντα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επειδή ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν είναι πλήρως και επαρκώς αιτιολογημένες, καθώς δεν προκύπτει εάν ο έλεγχος συμπέρανε ότι η επιχείρηση γνώριζε ή μπορούσε να γνωρίζει την πλαστότητα των τιμολογίων, αν είχε πρόθεση να βλάψει το δημόσιο συμφέρον ή είχε σκοπό την απόκρυψη φορολογητέας ύλης και δεν αναφέρει άλλα αποδεικτικά στοιχεία που να θεμελιώνουν τη σχετική ευθύνη της. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι από εκθέσεις ελέγχου, βάσει των οποίων εκδόθηκαν οι προσβαλλόμενες πράξεις, αναγράφουν στη σελίδα 11 τις διατάξεις που έχουν βασιστεί και σε αυτές εκτίθενται λεπτομερειακά τα περιστατικά εκείνα που οδηγούν στην έκδοση των σχετικών πράξεων και τις όποιες κρίσεις του ελέγχου. Σε αυτές αναφέρεται λεπτομερειακά και η διαδικασία που ακολουθήθηκε και η προηγούμενη ακρόαση του φορολογούμενου που αποδεδειγμένα πραγματοποιήθηκε. Οι εκθέσεις ελέγχου λαμβάνονται υπόψη και στο Δικαστήριο μαζί με τις πράξεις, σύμφωνα με τη σχετική απόφαση του ΣτΕ 2615/1993

και το άρθρο 6 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Ν.2690/1999). Όπως προκύπτει από τα παραπάνω, ο ισχυρισμός του προσφεύγοντα είναι εντελώς αβάσιμος.

Επειδή οι διαπιστώσεις του ελέγχου, όπως αυτές καταγράφονται στις από εκθέσεις ελέγχου της Δ.Ο.Υ. επί των οποίων εδράζονται οι προσβαλλόμενες πράξεις προσδιορισμού Φ.Π.Α., κρίνονται βάσιμες, αποδεκτές και πλήρως αιτιολογημένες, η υπό κρίση ενδικοφανής προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Α π ο φ α σ ί ζ ο υ μ ε

Την απόρριψη της ενδικοφανούς προσφυγής κατά των Πράξεων Προσδιορισμού Φ.Π.Α. χρήσης 2001 και Πράξεων Προσδιορισμού Φ.Π.Α. χρήσης 2002 του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ.

Οριστική φορολογική υποχρέωση του υπόχρεου - καταλογιζόμενο ποσό με βάση την παρούσα απόφαση:

A) Χρήση 2001

Διαφορά φόρου	23.771,09 €
Πρόσθετος φόρος λόγω ανακρίβειας (120%)	28.525,31 €
ΚΑΤΑΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟ ΠΟΣΟ	52.296,40 €

B) Χρήση 2002

Διαφορά φόρου	27.000,00 €
Πρόσθετος φόρος λόγω ανακρίβειας (120%)	32.400,00 €
ΚΑΤΑΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟ ΠΟΣΟ	59.400,00 €

Εντελλόμεθα όπως αρμόδιο όργανο κοινοποιήσει με τη νόμιμη διαδικασία την παρούσα απόφαση στον υπόχρεο.

**Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ
ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ**

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΛΑΝΗΣ

Σ η μ ε ί ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της με υποχρέωση, επί ποινή απαραδέκτου άσκησης της προσφυγής, επίδοσης επικυρωμένου αντιγράφου αυτής στην Υπηρεσία μας εντός είκοσι (20) ημερών από τη λήξη της προθεσμίας για την άσκηση της (άρθ. 126 ν. 2717/99).